

Svatý Salvátor

Opat kláštera ve Žďáře nad Sázavou dal přivést z Itálie ty největší malířské mistry, aby malbami vyzdobili klášterní kapli i kostel. Malíři a umělci si sebou přivezli i své ženy a družky, protože práce v Čechách byla na dlouho. S jedním z malířů přijela i krásná černovlasá žena, které se krátce po příjezdu narodilo dítě – chlapeček s černými kudrnatými vlasy.

Po porodu radili místní cizince, aby se nenamáhala a že v šestinedělí by se mělo hlavně odpočívat. A Také, aby nevycházela ven po klekání, to že na šestinedělku mohou číhat zlé mocnosti...

Krásná cizinka však nosila na krku medailon s podobiznou svatého Salvátora, který jí měl ochraňovat před zlými silami.

Jednou, právě když odbylo klekání, vydala se k řece prát špinavé pleny. Postupně namáčela prádlo a bušila do něj plácačkou, dokud nebylo úplně čisté. Až s prací skončila a voda v řece se uklidnila, spatřila na vodní hladině odlesk čehosi rudého. Podívala se blíže, nebyl to ale odraz červánků ozářených zapadajícím sluncem, byla tam tvář ďábla.

Než se žena stačila vzpamatovat, pekelník jí již držel a vyletěl s ní k obloze a směrem k Vápenici, která je odjakživa místem zlých mocností. Cizinka byla strachy bez sebe, nevěděla, co má dělat, a hrůzou zapomínala dokonce i dýchat. Na poslední chvíli si vzpomněla na medailon na krku. Sevřela jej do dlaně a začala se modlit ke svatému Salvátorovi.

To Ďábel nečekal, pustil ženu a se zlostným řevem letěl dál. Italka však nepadala rychle na zem, snášela se jako pírkó až lehce přistála na stohu kousek za Polničkou. Tam jí našel místní sedlák a dovtípil se, že určitě patří k cizincům pracujícím ve Žďárském klášteře. Naložil tedy ženu na vůz a odvezl jí do kláštera. Když se její manžel dozvěděl, co se stalo, byl sedlákovi tak zavázán, že jej do ranních hodin hostil nejlepším italským vínem. Ráno do Polničky přijel koník, zapřažený před vozem, na kterém vyspával namol opilý pantáta. Však také ještě dlouho chválil kvalitu Italského vína.

Poznámka: Jiná verze pověsti praví, že Italku pustil ďábel nad lesem a ona se zachytila za vysoký smrk, ze kterého se bála dolů. Pomohli jí až dělníci z nedaleké Vápenice, kde dobývali vápno. Ti jí rovněž odvedli zpět do Žďáru.

Malíř, manžel Italky, potom namaloval obraz svatého Salvátora, zrovna takový, jaký měla žena v medailonu na krku. Obraz zavěsili na strom, ze kterého byla žena zachráněna, a každý rok se konaly poutě ze Žďáru na tato místa.

http://povesti.zvysociny.com/old/povest_svaty_salvator.php

O malířově ženě

Opat Wejmluva pozval do Žďáru spoustu malířských mistrů a jejich pomocníků, přijeli na výzdobu kláštera a kostela. Nejznámější z nich byl mistr Giono, slavný Italský malíř. Přijel i se svou ženou. Jenže ta záhy po příjezdu onemocněla, chřadla a chřadla. Možná to bylo díky chladnému podnebí Žďárských vrchů.

Opat, i všelijací ranhojiči a lékaři se snažili pomoci mladé ženě, ale marně. Jednoho rána se již neprobudila. Mistr Giono se chtěl rozloučit a odjet i s mrtvou ženou do Itálie a tam jí pochovat. Opat jej však nehodlal pustit, dílo ještě nebylo hotové. Privil tedy, že paní pochová pod prvý oltář, při levé straně vchodu, v jehož podoltářní jeskyňce odpočívá bělostná socha Marie Egyptské, jíž se zemřelá tolik podobala.

Malíř tedy souhlasil, zůstal a vymaloval nádherné obrazy na všech čtrnácti oltářích.

http://povesti.zvysociny.com/2014/povest_o_malirove_zene.php